

การส่งออกที่สูงถึงร้อยละ 53.2 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ (GDP) ประกอบกับกระแสการค้าโลกมีแนวโน้มที่จะเปิดเสรีมากยิ่งขึ้น โดยอัตราภาษีศุลกากรมีแนวโน้มลดลงเหลืออยู่ระหว่างร้อยละ 0-5 เป็นส่วนใหญ่ รวมทั้งมาตรการที่ไม่ใช่ภาษี แม้ว่าจะยกเลิกไปมากแล้ว แต่ก็มีมาตรการที่ไม่ใช่ภาษีในรูปแบบใหม่มาใช้อีก ทำให้ระบบการค้าโลกมีการแข่งขันและกีดกันการค้าอย่างเข้มข้นยิ่งขึ้น จึงมีความจำเป็นที่ไทยจะต้องเข้าร่วมเจรจาการค้าระหว่างประเทศในกรอบเวทีต่าง ๆ ทั้งทวิภาคี ความร่วมมือ ทางเศรษฐกิจภูมิภาคและพหุภาคี เพื่อปกป้อง รักษา และแสวงหาผลประโยชน์จากการค้าระหว่างประเทศให้ตกอยู่กับไทยมากที่สุด

โดยตลอดช่วงระยะเวลา 2-3 ปีที่ผ่านมาเป็นที่ทราบกันดีว่า ไทยได้มีการเจรจาจัดตั้งเขตการค้าเสรีทวิภาคีกับประเทศต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง บางประเทศได้มีการลงนามในข้อตกลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว บางประเทศได้มีการลงนามในข้อตกลง Early Harvest Scheme (EHS) และบางประเทศก็กำลังอยู่ในระหว่างการเจรจา³ อย่างไรก็ตาม ข่าวสารส่วนใหญ่ที่ประชาชนชาวไทยได้รับเกี่ยวกับการจัดตั้งเขตการค้าเสรีทวิภาคีกับประเทศต่าง ๆ กลับกระจุกตัวอยู่ที่จีน ซึ่งรัฐบาลรวมทั้งสื่อมวลชนต่างให้ความสนใจมากเป็นพิเศษ เนื่องจากเชื่อว่าด้วยขนาดตลาดที่ใหญ่เป็นอันดับหนึ่งของโลก รวมทั้งโอกาสอันเกิดจากการลงนามในข้อตกลง Early Harvest Scheme (EHS) จะทำให้ไทยได้ประโยชน์ในด้านการค้าอย่างมหาศาล

เป็นที่น่าสังเกตว่า ในยุทธศาสตร์การเจรจาที่ได้กล่าวถึงไปข้างต้นนั้น อินเดียและจีนถูกจัดอยู่ในกลุ่มเดียวกัน⁴ นั่นคือกลุ่มตลาดที่มีศักยภาพ เนื่องจากอินเดียเป็นประเทศที่มีประชากรมากเป็นอันดับสองของโลกรองจากจีนเพียงประเทศเดียว รวมทั้งมีประชากรชนชั้นกลางขึ้นไปที่มีกำลังซื้ออีกไม่น้อยกว่า 300 ล้านคน⁵ นอกจากนี้ อินเดียเป็นอีกประเทศหนึ่งที่ได้มีการลงนามในข้อตกลง Early Harvest Scheme (EHS) กับไทยและมีผลบังคับใช้เป็นที่เรียบร้อยแล้วเมื่อวันที่ 1 กันยายน 2004⁶

³ กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, “ความคืบหน้าการเจรจาการค้าเสรีของไทยกับ...”

<<http://www.thaifita.com/>>, มีนาคม 2006.

⁴ กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, “ยุทธศาสตร์การทำ FTA ของไทย”.

⁵ กระทรวงการต่างประเทศ, “อินเดีย,” <<http://www.mfa.go.th/web/479.php?id=125>>, มีนาคม 2006

⁶ กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, “ความคืบหน้าการเจรจาการค้าเสรีของไทยกับ...”. หรือ กระทรวงการต่างประเทศ, “อินเดีย”. หรือ เอกสารเผยแพร่ความตกลงการค้าเสรีไทย-อินเดีย ก้าวแรกของการเปิดการค้าเสรี: สินค้าเร่งลดภาษีกลุ่มแรก 82 รายการ, (กรุงเทพฯ: กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์, ตุลาคม 2004), น. 2-6. (เอกสารเผยแพร่)

โดยแนวคิดในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย เริ่มขึ้นเมื่อครั้งที่ พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร เดินทางเยือนอินเดียเมื่อวันที่ 26-29 พฤศจิกายน 2001 และได้หารือกับ นายกรัฐมนตรีอินเดียในขณะนั้น คือ นายออตล พินารี วัชปายี ซึ่งผู้นำทั้งสองได้เห็นพ้องต้องกัน ในประเด็นเรื่องการขยายความร่วมมือด้านเศรษฐกิจ การค้าและการลงทุน รวมทั้งการจัดตั้ง เขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย โดยในโอกาสนั้น ได้มีการจัดตั้งคณะทำงานร่วม (Joint Working Group: JWG) เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย ด้วย

ภายหลังจากนั้น คณะทำงานร่วมไทย-อินเดีย ได้มีการประชุมรวมทั้งหมด 4 ครั้ง โดยมีการพิจารณาหัวข้อและรายละเอียดสำหรับการศึกษาร่วมกัน ซึ่งได้ผลสรุปว่า การจัดตั้งเขตการค้าเสรี ไทย-อินเดีย เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ และจะเกิดประโยชน์ร่วมกัน อันเป็นผลให้การเจรจาจัดตั้ง เขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย ได้เริ่มต้นขึ้น⁷

อย่างไรก็ตาม แม้ว่ากรอบการเจรจาจัดตั้งเขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย ในเบื้องต้นนั้นจะเป็น ลักษณะที่ไม่ครอบคลุมกว้างขวางและมีเป้าหมายขยายการค้าระหว่างกัน (Non-Comprehensive and Commercially Meaningful) เหมือนเช่นการเจรจากับสหรัฐฯ แต่เมื่อพิจารณาจากข้อมูลทางด้านการค้าระหว่างประเทศต่าง ๆ เช่น สัดส่วนการค้าระหว่างประเทศ (มูลค่ารวมของการส่งออกและการนำเข้า) ของไทยเทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ และดัชนีระดับความเปิดของประเทศไทยแล้ว จะเห็นได้ว่า ไม่ว่าจะเป็นการเจรจาใด ๆ ก็ตามในทางเศรษฐกิจ ย่อมส่งผลกระทบต่อประชาชนในประเทศอย่างแน่นอน

⁷ เรื่องเดียวกัน

ตารางที่ 1.1 บัญชีประชาชาติ

บัญชีประชาชาติ						
เครื่องชี้วัด	2541	2542	2543	2544	2545	2546(ไตรมาส)
1 ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาประจำปี (พ.ม.บ.ก.)	4,626.4	4,637.1	4,916.5	5,123.4 ^F	5,433.3 ^F	1,466.5
2 อัตราการเติบโตของ GDP (%)	-10.5	4.5	4.6	1.9 ^F	5.3 ^F	6.5
3 รายได้ประชาชาติเฉลี่ยต่อคน (บาท)	54,101.2	53,956.6	58,146.4	60,226.9 ^F
4 การออมเบื้องต้นต่อรายได้ประชาชาติ (%)	46.6	42.6	41.0	39.6 ^F
5 การเปลี่ยนแปลงมูลค่าคงคลังในประเทศ (%)	-24.1	5.1	6.1	3.1 ^F	4.3 ^F	6.7
6 การเปลี่ยนแปลงการบริโภคภายในประเทศ (%)	-9.5	4.1	4.5	3.6 ^F	4.1 ^F	4.6
7 การเปลี่ยนแปลงการลงทุนภายในประเทศ (%)	-44.3	-3.2	5.3	0.9 ^F	6.3 ^F	10.8
8 ระดับความเปราะบางของประเทศ (%)	101.9	104.0	125.1	125.7 ^F	122.2 ^F	127.4

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี

นอกจากนี้ ในช่วงระยะเวลากว่า 1 ปีที่ผ่านมา นับจากข้อตกลง Early Harvest Scheme (EHS) ไทย-อินเดีย มีผลบังคับใช้ รัฐบาลไทย สื่อมวลชน ตลอดจนทุกฝ่ายในประเทศ ต่างมิได้ให้ความสนใจกับความคืบหน้าดังกล่าวเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเทียบกับจีน ซึ่งได้มีการทำความตกลงในลักษณะเดียวกันเป็นที่เรียบร้อยแล้วเช่นกัน และเป็นประเทศที่ถูกจัดอยู่ในกลุ่มยุทธศาสตร์เดียวกันด้วย

เหตุผลข้างต้นเหล่านี้ จึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจศึกษาว่า การเจรจาจัดตั้งเขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย มีความเป็นมาอย่างไร ความคืบหน้าของการเจรจาจัดตั้งเขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย อยู่ในขั้นตอนใด รวมทั้งการประเมินผลดี-ผลเสียของการจัดตั้งเขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย โดยเฉพาะผลจากความตกลง Early Harvest Scheme (EHS) ที่มีผลบังคับใช้มากกว่า 1 ปีแล้ว ว่าไทยได้หรือเสียประโยชน์อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ศึกษาและวิเคราะห์นโยบายและผลจากการดำเนินนโยบายการจัดตั้งเขตการค้าเสรีของไทย-อินเดีย โดยเฉพาะผลจากความตกลง Early Harvest Scheme (EHS) ภายใต้รัฐบาลของ พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับรูปแบบการดำเนินนโยบายในอนาคตให้เหมาะสม

วิธีการดำเนินการศึกษาวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง นโยบายการจัดตั้งเขตการค้าเสรีของรัฐบาลไทย สมัยนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร: กรณีศึกษาการจัดตั้งเขตการค้าเสรีกับอินเดีย นี้ เป็นลักษณะ การค้นคว้าวิจัยทางด้านเอกสาร (Documentary Research) และใช้การวิเคราะห์ข้อมูลในลักษณะ เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) โดยข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นเอกสารทางวิชาการทางด้าน รัฐศาสตร์ เอกสารทางวิชาการทางด้านเศรษฐศาสตร์ ตำราต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง บทความวิเคราะห์ เหตุการณ์ทางการเมืองระหว่างประเทศ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ข้อมูลปฐมภูมิ ได้แก่ คำปราศรัย คำแถลงข่าว แถลงการณ์ของผู้กำหนดนโยบายในวาระ ต่าง ๆ ทั้งจากฝ่ายไทยและอินเดีย คือ นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงที่เกี่ยวข้องใน การเจรจา รวมไปถึงข้อตกลงและข้อเสนออย่างเป็นทางการ เอกสารการประชุมในการเจรจ า นโยบายของรัฐบาลที่ได้แถลงต่อรัฐสภา รวมไปถึงข้อมูลจากรัฐบาลหรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่ เกี่ยวข้องที่มีข้อมูลเกี่ยวเนื่อง ฯลฯ โดยแหล่งที่มาของข้อมูลดังกล่าวจะรวบรวมจากแหล่งข้อมูล อย่างเป็นทางการ เช่น เอกสารทางราชการ หนังสือ จดหมายข่าว วารสารต่าง ๆ และข้อมูลจาก อินเทอร์เน็ต (Internet) ของหน่วยงานรัฐบาล ทั้งจากไทย อินเดีย และรัฐบาลหรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องที่มีข้อมูลเกี่ยวเนื่อง

ข้อมูลทุติยภูมิ ได้แก่ บทความ บทวิเคราะห์ หนังสือ หนังสือพิมพ์ วารสารทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ เช่น วารสารการค้าโลกของกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์, เอกสารการศึกษาวิจัยจากแหล่งต่าง ๆ , Foreign Affairs, Contemporary of Southeast Asia, Asean Survey, Far Eastern Economic Review, มติชนรายสัปดาห์, สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์, หนังสือพิมพ์ รายวัน ฯลฯ

สำหรับการศึกษานี้จะใช้แนวคิดเรื่องผลประโยชน์แห่งชาติ (National Interest) เป็น กรอบในการวิเคราะห์ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

แนวคิดเรื่องผลประโยชน์แห่งชาติ เป็นแนวคิดที่ถูกนำมาใช้เพื่ออธิบายนโยบาย หรือ เพื่อที่จะสร้างความถูกต้องให้กับนโยบาย สัมเลิคนโยบาย หรือสนองนโยบายใหม่ แต่ไม่ว่าจะ ถูกนำมาใช้ในลักษณะใดก็ตาม ความหมายของผลประโยชน์แห่งชาติ คือ สิ่งที่ถูกอ้างว่าดีที่สุดใน สำหรับประเทศ

แดเนียล เอส เป็ป (Daniel S. Papp) อธิบายว่า ความหมายของผลประโยชน์แห่งชาติ ขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นผู้กำหนด ซึ่งในความคิดของคนบางคนมองถึงปัจจัยที่เป็นรูปธรรม เช่น ความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ สมรรถนะทางทหาร หรือพื้นฐานทางทรัพยากร ว่าเป็นปัจจัยหลักใน

การกำหนดผลประโยชน์แห่งชาติ บางคนอาจมองถึงปัจจัยทางด้านนามธรรม เช่น ศีลธรรม ความถูกต้องตามกฎหมาย หรืออุดมการณ์ ว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดผลประโยชน์แห่งชาติ แต่อย่างไรก็ตาม ยังมีบรรทัดฐานที่ใช้ในการกำหนดผลประโยชน์แห่งชาติ ดังต่อไปนี้

1. บรรทัดฐานทางเศรษฐกิจ คือ นโยบายใดที่ส่งเสริมสถานะทางเศรษฐกิจของรัฐถือกันว่าเป็นผลประโยชน์แห่งชาติ

2. บรรทัดฐานทางอุดมการณ์ รัฐบาลเกือบทุกประเทศใช้อุดมการณ์ ทั้งโดยทางการและไม่เป็นทางการเพื่อแสดงถึงเหตุผลและความชอบธรรมในการดำเนินนโยบายของตนเอง เช่น ในช่วงสงครามเย็นที่รัฐเป็นจำนวนมากใช้อุดมการณ์ทางการเมืองเป็นตัวกำหนดผลประโยชน์แห่งชาติ เป็นต้น

3. การเพิ่มพูนอำนาจ ฮานส์ เจ มอเกนธอ (Hans J. Morgenthau) ได้ให้คำจำกัดความคำว่า “อำนาจ” ว่าหมายถึง สิ่งใดก็ตามที่ทำให้รัฐหนึ่งสามารถควบคุมรัฐอื่นได้และยังคงสถานะเช่นนั้นได้ต่อไป⁸ นโยบายใดที่เพิ่มพูนอำนาจรัฐ (State's Power) ถือว่าเป็นผลประโยชน์แห่งชาติ อย่างไรก็ตาม การเพิ่มพูนอำนาจรัฐสามารถทำได้ในหลายรูปแบบ เช่น การพัฒนาเศรษฐกิจให้เข้มแข็ง หรือการเพิ่มแสนยานุภาพทางทหาร เป็นต้น

4. ความมั่นคงและ/หรือความได้เปรียบทางทหาร โดยทั่วไปนั้น รัฐแต่ละรัฐจะถือว่าความมั่นคงทางทหารเป็นส่วนหนึ่งของการกำหนดผลประโยชน์แห่งชาติ นั่นคือ รัฐมีความรับผิดชอบอันสำคัญในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับประชาชนและอธิปไตยของรัฐ

5. บรรทัดฐานทางศีลธรรมและกฎหมาย แม้จะมีข้อถกเถียงว่าการเข้าแทรกแซงกิจกรรมของรัฐอื่น โดยอ้างเหตุผลทางศีลธรรมและกฎหมายเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่ แต่อย่างไรก็ตาม การใช้บรรทัดฐานทางศีลธรรมและกฎหมายก็ถือว่าเป็นตัวกำหนดผลประโยชน์แห่งชาติ⁹

⁸ Hans J. Morgenthau, “Politics Among Nations,” (New York: Alfred A. Knopf., 1948) Chap.3 in Daniel S Papp, Contemporary International Relations, 4th, (New York: Macmillan College Publishing company, 1994), p.43-46.

⁹ Ibid., pp.

เกรน พี แฮสเท็ดท์ (Glenn P. Hastedt) อธิบายว่า โดยทั่วไป ผลประโยชน์แห่งชาติจะถูกแบ่งประเภทตามระดับต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับปัจจัยเวลาและความเร่งด่วน ได้แก่

1. ผลประโยชน์ระยะสั้นหรือผลประโยชน์หลัก (Short-term or Core Goals) เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งยวดต่อประชากรของประเทศนั้น ๆ ได้แก่ ความมั่นคงปลอดภัยของชาติ, บुरณภาพแห่งดินแดน, ความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ และความเป็นปึกแผ่นภายใน

2. ผลประโยชน์ระยะกลาง (Medium-term Goals) ได้แก่ ความพยายามที่จะปรับปรุงคุณภาพชีวิตและสถานภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยการแสวงหาความช่วยเหลือจากต่างประเทศ แสวงหาหนทางเข้าถึงทรัพยากรที่มีราคาถูกให้ได้ และทำความเข้าใจทางการค้ากับประเทศอื่น ๆ ตลอดจนเพิ่มพูนเกียรติภูมิของประเทศโดยใช้วิธีการทางทูต การแลกเปลี่ยนเทคโนโลยีและวัฒนธรรมกับประเทศอื่น หรือแสดงให้เห็นนานาชาติเห็นถึงศักยภาพทางทหารที่มี เช่น การพยายามสร้างเขตอิทธิพล หรือเผยแพร่อุดมการณ์ของรัฐให้ประเทศอื่นได้รับทราบ อีกทั้งการพยายามเข้าครอบครองตลาดต่างประเทศ

3. ผลประโยชน์ระยะยาว (Long-term Goals) ในขณะที่ผลประโยชน์ระยะกลางเป็นพื้นฐานของแนวนโยบายต่อประเทศใดประเทศหนึ่งหรือสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง แต่ผลประโยชน์ระยะยาวเป็นวิสัยทัศน์ (Vision) หรือเป็นผลประโยชน์ในเชิงอุดมการณ์ของประเทศนั้น ๆ ต่อระบบความสัมพันธ์ระหว่างประเทศทั้งหมด เช่น วิสัยทัศน์ของผู้นำสหภาพโซเวียตในอดีตที่ต้องการให้เกิดการปฏิวัติคอมมิวนิสต์ทั่วโลก หรือวิสัยทัศน์ของผู้นำสหรัฐฯ ที่ต้องการเผยแพร่ระบบประชาธิปไตย เป็นต้น¹⁰

ในการวิเคราะห์นโยบายการจัดตั้งเขตการค้าเสรีของรัฐบาลไทย สมัยนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร: กรณีศึกษาการจัดตั้งเขตการค้าเสรีกับอินเดีย นี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดเรื่องผลประโยชน์แห่งชาติของแป๊ปและแฮสเท็ดท์ที่เน้นประเด็นเกี่ยวกับบรรทัดฐานในการกำหนดผลประโยชน์แห่งชาติ และการแบ่งประเภทของผลประโยชน์แห่งชาติตามปัจจัยเวลาและความสำคัญเป็นกรอบในการวิเคราะห์ ซึ่งจากแนวคิดทั้งสองนั้นจะเห็นได้ว่า ความมั่นคงปลอดภัยของชาติและการปราศจากภัยคุกคามถือเป็นผลประโยชน์หลักของชาติและเป็นบรรทัดฐานในการกำหนดนโยบายของประเทศต่าง ๆ แต่หากพิจารณาจากสถานการณ์ทางการเมือง ประกอบกับ

¹⁰ Glenn P. Hastedt, *Dimensions of World Politics*, (New York: Harper Collins Publishers, 1991), p.62.

นโยบายที่รัฐบาลของนายทักษิณได้แถลงต่อรัฐสภาเมื่อเดือนเมษายน 2001 ตลอดจนถึงประกาศที่จะกำจัดความยากจนให้หมดจากแผ่นดินไทยภายใน 6 ปี เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีครบ 2 ปี จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่ารัฐบาลไทยภายใต้การนำของนายทักษิณ นั้นได้ใช้บรรทัดฐานทางเศรษฐกิจเป็นบรรทัดฐานหนึ่งที่สำคัญในการกำหนดผลประโยชน์แห่งชาติ

ในการศึกษานโยบายการจัดตั้งเขตการค้าเสรีของรัฐบาลไทย สมัยนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร: กรณีศึกษาการจัดตั้งเขตการค้าเสรีกับอินเดีย นี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดเรื่องผลประโยชน์แห่งชาติโดยเน้นบรรทัดฐานทางด้านเศรษฐกิจ มาประยุกต์ใช้ในการวิจัย ซึ่งเชื่อว่าจะสามารถอธิบายรูปแบบและผลจากการดำเนินนโยบายได้อย่างละเอียดและลึกซึ้ง

สมมติฐาน

นโยบายการจัดตั้งเขตการค้าเสรีของไทย-อินเดีย ภายใต้รัฐบาลของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร เป็นการตอบสนองผลประโยชน์แห่งชาติของไทย และไทยจะได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการทำเขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย

โครงสร้างงานวิจัย

สำหรับโครงสร้างในการวิจัย เพื่อให้การศึกษาเรื่องนโยบายการจัดตั้งเขตการค้าเสรีของรัฐบาลไทย สมัยนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร: กรณีศึกษาการจัดตั้งเขตการค้าเสรีกับอินเดีย เป็นไปอย่างรอบด้าน จึงแบ่งออกการศึกษาเป็น 6 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 บทนำ

ส่วนที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ส่วนที่ 3 สรุปภาพรวมยุทธศาสตร์การเจรจาจัดตั้งเขตการค้าเสรีของไทยและความคืบหน้าในการเจรจากับอินเดีย

ส่วนที่ 4 วิเคราะห์นโยบายและยุทธศาสตร์การเจรจาจัดตั้งเขตการค้าเสรีของไทยในภาพรวมตามแนวคิดผลประโยชน์แห่งชาติของเป๊ปและแฮสเทท์ โดยเน้นบรรทัดฐานด้านเศรษฐกิจว่าการเจรจาจัดตั้งเขตการค้าเสรีกับประเทศต่าง ๆ เป็นการตอบสนองผลประโยชน์แห่งชาติทางด้านเศรษฐกิจและผลประโยชน์แห่งชาติในระยะสั้นหรือผลประโยชน์หลัก (Short-term or Core

Goals) ดังจะเห็นได้จากนโยบายทางเศรษฐกิจของรัฐบาล และยุทธศาสตร์และเป้าหมายของการเจรจาจัดตั้งเขตการค้าเสรีของไทยที่ประกาศโดยกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ ฯลฯ

ส่วนที่ 5 ประเมินผลที่เกิดขึ้นจากความตกลง Early Harvest Scheme (EHS) ระหว่างไทย-อินเดีย ที่มีผลบังคับใช้ไปแล้ว

ส่วนที่ 6 สรุปผลการศึกษาว่า นโยบายการจัดตั้งเขตการค้าเสรีของไทย-อินเดีย ภายใต้รัฐบาลของ พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร เป็นการตอบสนองผลประโยชน์แห่งชาติของไทย และไทยจะได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการทำเขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย

ภาคผนวก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ผู้กำหนดนโยบายหรือทีมเจรจาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายหรือท่าทีในการเจรจา
2. เพื่อให้ผู้ที่สนใจทั่วไปและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดตั้งเขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย โดยเฉพาะผู้ผลิต ผู้ส่งออก ผู้นำเข้าสินค้าโดยทั่วไป ได้เข้าใจถึงข้อดี-ข้อเสีย รวมทั้งผลกระทบที่จะเกิดขึ้นต่อประเทศในด้านการค้าภายหลังจากการเปิดเสรีทางการค้ากับอินเดีย ตลอดจนเป็นแนวทางในการปรับตัวของภาครัฐและภาคเอกชน
3. เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลด้านวิชาการและข้อมูลพื้นฐาน อันจะเป็นประโยชน์สำหรับการค้นคว้าทางวิชาการของมหาวิทยาลัย และสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ในการศึกษาและวิจัยต่อไป

แผนการดำเนินงาน

ผู้วิจัยคาดหวังว่า การวิจัยนี้จะกระทำให้แล้วเสร็จภายใน 5 เดือน โดยได้กำหนดขั้นตอนและกำหนดเวลาในการปฏิบัติงานในแต่ละขั้นตอนดังตารางที่ 1.2

ตารางที่ 1.2
แผนการดำเนินงาน

	เดือนที่				
	1	2	3	4	5
1. การเตรียมงาน	—				
2. การศึกษาข้อมูลเบื้องต้นจากเอกสารและงานวิจัย	—				
3. การรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร และการสัมภาษณ์ และจัดระเบียบข้อมูล	—	—			
4. วิเคราะห์ข้อมูล	—	—			
5. สรุปผลและเขียนรายงาน			—	—	
6. ปรับแก้ไขรายงานวิจัยและจัดพิมพ์รายงาน					—